

SÖDERMANLANDS NYHETER

ADAM

DA JAG FOR LITET SEDAN
1873-73

Min vän Victor

ATT KALLA MIG Victor kan
tydligt säga att jag är en
ganska gammal man. Men
jag vill ändå säga att jag
är en ganska gammal man.

VÄRRE SKULLE DET HILL VI
hunnit med färjan, som även den
blivit förmånad på grund av dim-
man. Överfarten var ett famlande
i blinda sällskap. Vi an-
vände till Fredrichsbyn några tim-
mar förenade fortfarande utan
att kunna se mer än någon meter
framför oss. På vägen mot
Skagen, där vi var väntade, väntade
Victor ett humör som jag aldrig
tidigare upplevt och som gjorde
mig väldigt besvärlig inför
framtiden. Vi skulle ha stannat
någon dag hos vår gemensamma
vän, den äldriga men vitala för-
fatterinnan och id teaterchefen.
Men även hon fann Victors till-
stånd så skräckslående, att hon
uppmuntrade oss att resa hem redan
närsta dag.

Under denna enda natt på
Skagen, ensamma i det vinterstom-
ma strandhotellet, upplevde
de båda i dimlandet tillrens
drömmen. Stunderna av
bermättigt medvetenhet voro till-
räckligt upphörigt av
Skagens och Kottengatts alla min-
ner, att sömnlöst i O'Sellas långa
dagg blev mot natt.

VAR DVARGLAT på morgon-
kiden skändes med övermått av
de båda. De hade nämligen

MINST
Adams
Det var
med hvar
med hvar
hvar. Det
vågar. Lätt
gott - kanske
hott

30-73
10

***** SN

Dagsrimmet

Min käresta...

*Min käresta heter Vemod
med mjuka, bleka ådrag
så vek och skön som en sag,
kommer hon till mej i dag*

*hon bjuder tröst åt en sargad själ
som är gaodd mot rivjärnstagg
och vad hon gör
gör hon stilla och väl
och det svalkar som skymningsdagg*

*Min käresta heter Vemod
med fina och mjuka drag
men jag är så rädd hon ska lämna mej
och försvinna en vacker dag
för då blir ingenting annat kvar
än ett hårt och förbittrat Jag.*

BO H LINDGREN

Jungfruresan

31-73
10

DET HÄR MED ATT HA BIL är verkligen på gott och ont. Jag minns då jag köpte min första, Adam I. Det var fredagen den 11 oktober 1967. Jag hade varit Sveriges första handelsresande på moped, förmodar jag. Klarna - Ystad tur och retur, och lyckats spara ihop 3000 kronor till handpenning.

Adam I var grön men jag var ännu grönare - som körkortshöbavare. "Lappen" fick jag den 25 oktober. Då hade Adam I stått på gården i 19 dagar. Jag hängde mycket i kolofontröt de dagarna, beundrade och var stolt. Då sa min lille son:

... Va liten den ser ut! Nästan som en lekarebil!

Vad var den liten men det hade jag inte sett. Jag hade ju följt den med mopeden...

DEN 28 OKTOBER startade jag på handelsresandepåfärd till Norrland. Den första etappen Stockholm - Gävle kunde jag frum i den enorma hastigheten av 60 km i timmen då det gick som fortast. Mopeden hade ju bara gått i 28. Då jag så småningom kom fram till Gävle kände jag mej som en bruten blomma.

Adam I var nog inte vare sig slitriktig eller utjämnad. Eller också var det bara ovanna, damm...

Så småningom mötte jag vintern och på Prästön hade jag min första sladd. Jag visste inte vad det var en gång för tiden hade talat om att det fanns sånt. Men hjärtat åkte upp i halsgropen och när jag i stöms och håret roste mej på huvudet. Det här med att köra bil - det var visst svårt det. Och jag som skulle "läsa upp" där till och med de stora pojarna vänder.

DA JAG KOM TILL Sollefteå var det - 10 gr och jag märkte då att Adam var vansinligt kall. Irrelevant. Men så kom jag på att jag inte kommit på att jag måste öppna torpedluckan för att få varmt i bilen. Då åkte de påsfodrade hingarna av. Sedan dess har jag strängt taget företagit alla långresor i strumpåsten. Någon till mina medtrafikanters förvåning.

EN GANG I SERNA människoret hade en gran blåst emellan över vägen. Jag såg den inte i bil utan rände igenom toppen så att gran-kottar och kvistar yrde. Det gick bra. Men från andra hållet såg jag skenet av två bullyktion. Och den stackarna hade ju tjocka stammar på sin sida. Han blev visst gammal. Förvånad först då han fick se en vitt viflande tjej i borta strumpåsten komma flögande ur märket så att småmodden stånade. Men sedan blev han glad och tackade då han fick se det märket som låg tillräckligt över vägen. Han levade ett stanna och värna. Jag knallade tillbaka till bilen. (Adam IV) vred ur strumpornas och fortsatte till min bestämmelseort.

PÅ DENNA MIN FÖRSTA långresa med Adam I var jag mycket välutrustad. Min mulle men angelige pappa hade inte bara sett till att jag hade vagnsill, verktyg, spade och en läda sand i bagageluckan. Han hade också lastat in block och talja. - Om du åter av vägen så kan du med hjälp av en tall eller så hjälpa dej upp igen! Se min mulle pappa.

I TORNEDALEN strax till Haparanda åkte jag av vägen så det var om bronch. Berreje så fort det gick att ha en långt ute i terrängen. Snön yrde omkring om (Adam och mej) och då den lag mej var det alldeles mörkt i bilen. Den stod medlöst i snö över en forta. Jag vovads försiktigt med sidorutan för att inte snön skulle rusa in och började där med händerna. Spaden låg ju i bagageluckan. Till det hade jag fått ordan så mycket snö att jag kunde kila ut.

INTE EN ENDA TALL i snön - inte ett enda träd, bara stora, vita Tornedalsvilda. Och långt, långt där borta en liten grå stuga. Och så vägen som jag nyss halkat av. Och på vägen kom en bil. Jag stack ut armen så långt det gick och viftade. De två stora - och förmodar jag, stora korlarna - bilen (last) var från den fryska sidan. Det såg jag på riktningen. Det var runda möster av tyg med örönlappar av snön. Och i örönlapparna var hand som knöts thop på stufen till en rosett. Inget märkvärdigt med modellen. Den här ju snörens livsunderst "Sveig" under benhållningen "rymsken" och värmil havudknoppen på nollan varenda manspursen mellan 9 och 100 år.

NEJ, DET MÄRKLIGA var den placering som mönan hade på huvudet här uppe. Första gången jag såg en man med en sån massa placerad på det viset trodde jag att det var en stackars som mistat ett öra och nu försökte dölja det. Mönan hänger nämligen på sin halvan av huvudet. Men här uppe skulle det vara så.

Under de snett placerade mönarna såg jag stora förvånade ögon. Och huvudens som de snett placerade mönarna och de stora förvånade ögonen sått på, vred sig långsamt allteftersom bilen passerade platsen för Adams och mitt nedslag. Till slut försvann de ut i skete och jag fortsatte att gräva.

ENNE EN BIL KOM MED en blöden hämmning och samma så, hände. Den tredje bilen stannade - och nu hade jag tur, det var en bergingsbil. Den hade enst block och talja. De vovads upp om på vägen i ett nafs. Men sedan hade den inte tid med om längre. De var på väg till en bergning. Men jag hade tur igen. Den lilla grå stugan där borta var en lathund med telefon. Så jag kringlade dit och ringde efter en av bergningsbil. Och så småningom rullade vi in i Haparanda. Adam och jag med hjälp av snön - precis som så flera lövsnöbå.

Med bergningsbil på farfärderna och vänliga hälsningar
PUSU PARONSKOTT
(Handlarsrosen ska)

ATT LÄSA ÄR ofta utminnes. Nyligen läste jag i Tidningen att Parafinbollen, Sveriges enda plastbolls, i Örnsköldsvik är utsölet. Den tolv år gamla hoppbacken kan inte användas i vinter. Och jag minndes...

Min väninna Maggan var utarbetad. Som småföretagare hade hon haft bekymmer med personal. Fått rycka in själv både här och där och på så sätt kommit att jobba så där en åttio timmar i veckan. Maggans fästman ringde och sa:

— Maggan är så slut nu så hon är odräglig. Det går inte att vara med henne längre. Kan du inte ta henne med på Norrlandsresan den här gången. Maggans syster har lovat att rycka in i affären.

Så kom det mej att jag hämtade Maggan en tidig morgon och hon följde mej på den fem veckor långa Norrlandsresan.

SA SMÅNINGOM kom vi till Örnsköldsvik — den lilla staden mellan bergen. Jag jobbade betu dagarna på min "upppackning" med de kunder som jag bokat in i firsdag. Maggan var ute och strövalde för att få rosor på kinderna. Själv hade jag aldrig hunnit skriva något vidare fast jag vid det laget rest däruppe i sju år. Därför var det roligt att om kvällen höra Maggan berättat om dagens ärovtåg. Till saken hör att Maggan var "ordblind" och arg på mej själv för det.

I dag har jag varit uppe i hoppbacken. Det var jobbigt må du tro att knalla ända upp, så hon en kväll.

Och sedan när jag kom ner igen, berättade hon vidare så kom jag att tänka på att jag sett en skylt däruppe. Och att det stått "Gå ej på plasten" på den. Och då blev jag arg på mej själv — hur ordblind får man vara egentligen. Det stod naturligtvis "Gå ej på plasten". Och för att straffa mej själv bestämde jag mej för att gå upp igen och läsa OMBENTLIGT. Och du kan tänka dig — det står "Gå ej på plasten"...

Inget av oss hade hört talas om att det fanns hoppbackar av plast!

DEN RESAN BLEV extra jobbig för mej. Maggan var utom morarna och var sedan ute och lapade frisk luft och solade bröst i den norrlandiska vinterensolen hela dagarna. Jag var allan färdig med jobbet före klockan nio på kvällen. Då lågande sängen. Men plöga vintermygel Maggan — hon ville gå ned och dansa. Och så blev det omöjligt. Och visst är det roligt uti denna — sånt att kända ryttar, inte kunna vara still. Dessutom får man gå genom denna kontakt med vintern. (Och gör

och om i. Men utan dansen — vad har vi då — i den vägen.

SA SMÅNINGOM kom vi upp till Gällivare och hotellet Vassara. Vi bestämde oss för att koppla av i bastun före middagen. Vilken kvinnor badar bastu utan att först rulla upp håret — inte vi i alla fall. Så vi rullade och lindade sedan om en klut. I första tuffen morgonrock och nämnda klut tassade vi sedan genom korridorer och trappor ned till bastun i källaren. Hotellet verkade tämligen avfolkat.

Men då vi kom ned till bastun var herrarna som tingat den före oss inte riktigt klara. Så det blev vänta av för oss. Och sedan uttrötade vi oss att vara där ganska länge. Att ta mej tillbaka lika obemärkt som vi kommit blev svårare.

DA VI I ALL TYSTHET gick förbi massen hade det hunnit komma gäster dit. Men gäst. Några enstaka, snarare smått stöt och hade till synes trötta tillstånd med stora kvällstidningar. Minsta lilla förhöring i tröstens ländes tydligt i luften. Två brudar — och till och med i morgonrock — i den kvinnotorkas högberg som ett landsortsbild är en gammal kväll.

Han som satt närmast dörren slängde sin tidning och rusade upp. Vi "la på en kut", han efter.

Hallå där, vänta. Han viftade och sprang och vi bara sprang. För vem ville vi gå i spolar och klut. Inte vi! Trapporna upp och hela långa korridoren var han efter oss.

Vänta, vänta! Han lät närapå desperat. Då vi skulle läsa upp dörren till vårt rum, hann han ifatt oss. Saktade i den sista biten, stannade litet generad framför oss och sa:

— Hur mycket är klockan?

VI TALADE först om hur mycket klockan var. Sedan berättade vi om in genom vår darr, fästasida. Och Maggan sa:

Ja, dom har det inte lätt, dom hollar. Det finns ju inget anständigt sätt i det här landet att bli bekant. När det inte är dans.

Han kunde inte vilja bli bekant längre sedan han sett oss på nära håll. Så jag. Blanka i fasett och lugna tröt — spolar i håret — och klut, rimmade jag nästan alldeles ofrivilligt.

Lagom till plök blev en solbränd och utvilad Maggan hemkörd och avsläppt utanför sin port av en man var glädd och nick efter att i fem veckor jobbat minst åtta timmar i veckan — var och överstämmer (tröskande) — det var.

PUPSI PARONSKROTT (Handelsreserör)

Dagsrimmet

Hyllning till alla tysta tjänstebud

Nog tror jag på andar och väsen och skrymt — fast jag aldrig har sett ens den minsta skymt — att somligt är både fördolt och förgjort. Det spökar i trappor och svalgång och port fast man aldrig kan höra det minsta ljud — det är skönt med ett sådant tjänstebud!

PUPSI P

Det fläktade i Pite

LITET KAPITEL om hur man lyckas med att få blifsteds på en ren, vit bil.

Som så många gånger förr startade jag min norrlandsresa här nere i Sörmland i snöskid och snöskorja. Långt före Uppsala såg bilen, Adam V, ut som en lerhydda. Men det hindrar ju inte framfarten om man bara stannar ofta och torkar vindruta och strålkastare.

lister och läs morgonen därpå. Den smalle vaktmästaren var uppriktigt bekymrad för min och Adams skull. Men så fann han på råd: — Kör in bilen mot väggen så mycket det går så kanske värmen från fläkten gör att dörrarna inte fryser igen, sa han. Och så vinkade han in oss mot väggen under en stor ventil som satt ganska högt upp.

MEDAN MAN HÅLLER på därmed, fråsar de tre-fyra långträdare förbi som man nysat haft så knepligt med att ta sig om. Det var ju egentligen därför som man måste stanna och torka. Efter en stund är man fäst som igen. Och så utprepar proceduren. På så sätt kan man lika kompis med samma långträdare till efter mil efter mil. Till sist händer man sig nästan som gift med dem.

I övra Norrland saltas inte vägnarna. Det är roligt att köra på rena, vita vintervägar. Men inte i en lerhydda. Även om en lerhydda är bättre än en rishöja. Då jag kom till Umeå — som låg där lika vitt som stammarna på de björkar som givit staden dess smeknamn — lämnade jag in Adam för tvätt och översyn.

TVÅ DAGAR SENARE fortsatte jag min resa och kom till Piteå fram emot kvällningen. Det var ganska kallt — 20 grader, eller så. Det verkar kanske inte så farligt, men har man nytvättad bil och dom stora pojkarna hunnit före och lagt beslag på alla den lilla stadens garageplatser så vet man ju av gammal, bitter erfarenhet att det kan bli tjuvigt med dör-

DA JAG KLEVV UR kände jag att det blåste varm, skön luft uppifrån ventilen. Adam stod nu så nära väggen att det knappast gått att få in ett läskpepper emellan. Han var ren och snygg — nästan som ny. Och jag glädde mej åt att han nu förmodligen skulle läsa mej sedan i flera veckor. Så länge skulle vi stanna i de vita vintervägnars land.

MORNINGEN DÄRPA höll jag inte på att känna igen min vackra, vita Adam. Det var köksfläkten han stått och vänslats med hela natten. Motorhuven, vindrutan och baket var fulla av brun säs. Hårt påfrusen. Det var som om självas-te jätten Bam-Bam stått och spotat snus. The new look för min stackars Adam. Men dörrarna gick att öppna och startade gjorde han också. Och det var ju det som var meningen.

Några dagar senare i Luleå fick jag anledning att sakna pite — fläkten.

Men det är en annan historia. Och den skall jag berättis nästa gång.

PUPSI PARONSKROTT (Handelsreserör)

Kiruna nästa—inte

ATT ÅKA OMKRING I ett fruset vinterland där alla kan hålla sina händer rena och själva ha en bil som ser ut som en snus — numreri, eller som en släkting till fröken Fräken, är inte så "roligt alla gånger". En dum farbror som fyllde på bensin i sin silvergrå, fläckfria merca samtidigt som jag gav Adam litet att dricka, frågade om vi sammat ett körställe. Jag märkte att Adam nickade till och höll på att sätta i "gasen vrängstrupe".

Kylan höll i mej och Adams "medhavda matäck" också. Fast den började spricka och se gulska opåttlig ut. Men det var inget att göra åt.

DA JAG KOM TILL LULEÅ på fredagskvällen kom haller runt garage. Stadshotellet har endast kallvatten. Det är tag över man knappt mera. Lite kallt som ute. Och på måndagsmorgonen då jag skulle köra vidare ville Adam inte starta. Han hade ställt orörd över helgen i nästan 30 graders kyla och blivit vräng.

Så småningom fick jag hjälp med omladdning och kom iväg nästan 2 timmar försenad. Det var kärvt och grötigt, gick inte att få i växlar. Till slut kunde jag starta på trean. I uppförslänt från garaget var det halt. Jag fick sitta på kopplingen som strax började oca bränt.

DA JAG KOM TILL KALIX var kopplingen helt utan spel. Jag åkte in på en mark och frågade var det fanns en verkstad som kunde laga kopplingen. — Det kan jag fixa, sa killen på masken. Och så pillra han med kopplingen en stund.

Jag startade på nytt men märkte strax att kopplingen inte blivit bättre. Vände. Killen på masken sa att det är burs för att det är så kallt. Oljan "går upp". Inte vänta jag vad han menade med det men fick näja mej med svaret. Jag skulle vidare till Kiruna i januari kvällen och klockan var redan 13.45.

EFTER CA 7 MIL tändes vida varningslampan (eller var det den gula). Skogen stod tät på båda sidor om vägen så långt ögat någ och ännu längre. Så det var bara att fortsätta. Efter 3 kilometer fick jag se en bensinmack, stor som en telefonkiosk. O, vad jag kände att jag åskade den. En ung pojke kom ut, tittade under huven och sa:

— Det här kan jag inte göra något åt. Viind och åk tillbaka 8 kilometer till Gylden. Där finns en verkstad.

Det kändes som om jag höll på att spela Monopel — viind tillbaka — fast bekvämsummare. Jag åkte några ångligt glöende på varningslampan som glödde och glödde tillbaka.

På verkstaden i Gylden träffade jag två ynglingar. De konstaterade att kolet var slut i generatören och att den blivit litet bränd så att den måste lödas.

DET TOG TVÅ TIMMAR. För pojkarna som skulle göra jobbet hade sånt kvarvar med sin lura. Den åkte ned över ögonen på honom i ett. Det avhjälpte han genom att dra ned den helt över ansiktet och sedan visa upp den kraftigt. Efter två minuter måste han göra om proceduren. Och så måste han leta efter varje verktyg som han behövde. Lokalen var stor och han irrade omkring och letade och vek med luvan.

Han tittade också på kopplingen. Justerade skruven i de sista gängöarna och sa att lamellerna nog var slitna men att jag kanske skulle kunna ta mej till Kiruna. (15 mil)

DA STARTADE JAG på nytt. Strax efter tog värmen slut i bilen. Vid Långjärv la jag en koffert över axlarna. Vid Torrivaara satte jag på mej koftan och ett par handskar. Vid Häntivaara knäppte jag koftan och vid Hakkan stånade jag bilen och tog på mej stora, svarta masklappan. Och stövlarna. Sedan höll jag på att inte komma igång igen. Vi släpade oss fram och jag förstod att Kiruna var inte att tänka på.

Av någon anledning kom jag att tänka på gammeldrängen som sa:

— När en har tjänat hos patron Arman i hela sitt liv åsså kommer till hellvitte när en å do — då har en inte mycke för att en har yurta te.

Han hade tydligen också haft det besvärligt.

FRÅN LAPPJÄRVI var det nedförslänt hela vägen till Gällivare, 2,8 mil. Annars hade vi väl blivit stående på skogen. På, som jag trodde, de sista lamellerna släpade vi oss fram — Adam och jag — till hotell Vasaras upplysta port. Hotellens termometer visade —34 grader.

Jag ringde till Kiruna och avbeställde mitt inbokade rum på hotell Ferrum. Fick då veta att de där uppe hade —42 grader. Varvid fattiga —34 kom att framstå som rena lövadret.

MORNINGEN DARPA fick jag på bilverkstaden veta att det inte var något fel på lamellerna. Men det hade blivit kondens i alla Adams ledningar under vistelsen på verkstaden i Gylden. Som sedan blev till ispreppar då vi kom ut i kylan.

Men värmen i den verkstaden kom väl till pass också. Inte bara Adams innumötte stände. Under tvåtimmarsuppehållet där passade jag på att torka Adam om nosar och bortkrång. På det visat blev vi av med den föruvärdiga biffstekelsten. Och kunde sedan fortsätta vår färd på ett för oss mera ståndsmässigt sätt.

PUPSI PÄRONSKROTT
(Händelsereserka)

8-73

SN

Dagsrimmet

Anden är villig — men köttet fryst.

- ☐ Kalla häror slingrar sig utefter frusen rygg, alla tår och fingrar tycker eldarn verkar stygg.
- ☐ Ledt Frestarn gästas mig uti mitt kalla hörn, övermåttan frestar mig att nesligt falla för'n.
- ☐ — Varma vattnet frustar ned i karet, blankt och vitt, nu får mina luster ändå änteligen sitt.
- ☐ Men jag ville banna mig och säga "fy" och "usch" jag som alltid annars förnöjt mig med en dusch.
- ☐ Sens moral kanhända: — Gungors vinst i kylig kväll får en sorglig ända ödas bort av Karusell!

PUPSI P

11/19-73

SN

Dagsrimmet

Kilowatt-jakt

Gå runt här och trampa och släcka var lampa är nog som en dräppe i havet. Att ingen har tänkt på att julafstonsstängt skulle spara långt mera utav'et.

PUPSI P

P.P. -73

48-73

Peace-love

Käraste Plutien!

Inte visste jag att du var så starkstucken. Jag gick ju bara ut med Fredrik en liten stund. Knappa fyra timmar. Och när jag kom hem igen hade du gått. Vad snopen jag blev!

Och när jag tänker på den syn du måste ha utgjort då du knallade iväg, värker mitt hjärta -- ledsen och arg, plastpösen med tandborsten och rakapparaten i den ena handen. Och hållande ihop skjortan med den andra.

Det är konstigt att jag har samvetsqual för det där med din skjorta. Vi strävar ju numera efter likhet mellan könen (hurra för den lilla skillnaden) och när du, för att ge en försnak av din manlighet, med ett snett grepp rev min bästa trivstjumper mitt i tu, ville jag inte vara sämre. Och så rök alla dina skjortknappar.

Och fast jag aldrig hade en tanke på att du skulle ha en tanke på att laga min jumper hade jag givetvis tänkt på i alla knappar i din skjorta. Sedan jag hittat dem.

Men samliga trafkar Gud nästan med det samma. Två låg bakom spisen, du kunde väl ha diskat färdigt fört innan du började tramsa, en låg i sockerskålen och en hade hamnat i resterna av grynkakan. Den höll jag på att få i halsen då jag åt frukost den där på. Ingen död i skönhet precis. På skjortknapp i halsen är väl nästan det löjligaste man kan få i halsen i knappväg sedan blixtilsen slog igenom.

Nog har du ovanor -- som till exempel det där med daslocket. Jag gillar inte att komma in på toaletten och se muggen stå där och glä med sitt stora öga. Daslock är till för att läggas ned. Och många killar har åkt ut efter första visiten sedan de inte brytt sig om den detaljen. Jag har antagit att skall jag göra DET efter dem så menar de att jag skall göra allting annat också. Och menar de inte att jag skall göra DET efter dem så måste de tycka att husets värddinna skall känna och klinga på bara portslutet.

Men med dej är det annorlunda. Om du kommer hit igen så skall jag visa dej hur man lägger ned daslocket. Och ta med dej skjortan så skall jag sy i knapparna också.

Puss och kram från din långtände
CHRIS

PS. Fredrik hälsar. Han är inte heller arg på dej. Han väntar på svansen. DS.

48-73

SN

Dagsrimmet

Julbrödskefilosofi

— Tror du på ett liv efter jul, min vän,
sa gris nummer ett till den andra —

Men jorden, den snurrar väl länge än
och julen, den kommer igen och igen...

Kom ihåg att ha tid med varandra!
PUPSI P

Smörresan

58-73

AMBROSIUS OCH DORA bodde i Orby, en förtad till Stockholm, som på den tiden när detta hände, kunde jämföras med Olle Olmans Hagalund.

Ambrosius var en glad och livad fyr. Han spelade gitarr och sjöng, tyckte om att umgås med andra glada och livade fyvar som tyckte om att ta sej ett glas. Som Ambrosius.

På julaftonen, då det var dags att doppa i grytan, uppstod Dora att hon glömt att köpa smör. Hon bad då Ambrosius att kolla med till affären som låg snett över gatan. — Men skynda dej, tillade han, för doppet är färdigt och potatisen kokt.

JUST SOM AMBROSIUS skulle stinka in i affären kom li-bussen som skulle in till Ringvägen i Stockholm.

— Då kan jag lika gärna köpa smöret i stan, tänkte Ambrosius. Å så pass på att köpa ut en liter till. Det är ju snart gjort.

Då Ambrosius kom till Bolaget tröttnade han kompisen Svarten. Svarten var utsläckt av sin fru för att rasta hunden. Denna hund som Ambrosius i all vänskaplighet brukade beteckna som "lite snett på ett smöre". Hemma hos Ambrosius hades det S:t Bernhardshund.

DE BÅDA VANNERNÄ be- stände sej nu för att skälla in julen tillsammans och gjorde en sväng mellan slättingarna och kringarna på Söder. Så småningom måste Svarten gå hem med hunden. Ambrosius följde med.

Hemma hos Svartens var det inte med ett nägert skalle "gå ut med julen". Ambrosius blev kvar en bra stund. Så pass bra att han höll på att missa "fyllan" som stekte i taget pansenligen kallades. Men tack vare den Långska gymnastiken var Ambrosius vältränad och kunde slänga sej upp på stela vagnen just som taget skulle lämna södra station. Klockan var halv ett på natten.

Trogen hade varit tämmligen sm- strängande så Ambrosius stannade på taget och sov över Älvjö sta- tion där han borde ha gått av. I Söderfälje blev han purred av

konduktören. Taget skulle inte gå längre.

DENNA JULENATT då Ambrosius knallade vägen fram frams, trött och bakfull började han tycka att han nog hade det litet sm- besvärligt. Då kom det som på be- ställning en liten lastbil puttrande, en sån där liten en på tre hjul som fanns då för tiden. Ambrosius vinkade och fick åka med.

— Vart ska du när stans, fråg- de chauffören om en stund.

— Jag ska till Orby, sa Ambro- sius.

— Herrgud då är det fel håll, sa chauffören. Vi är strax i Järna. Ambrosius gick av och började Den Stora Promenaden. Åt rätt håll denna gång. Han kom hem fram på juldagens förmiddag.

PÅ GAMMALT BEBEVAT sitt kastade han först in mönan. Den kom inte ut igen. Då stack han försiktigt in huvudet och sa: — Du är väl inte arg!

— Inte är jag arg, inte. Sa Dora med tillkämpet lugn. Men jag väntar på smöret. Ambrosius lo- jate till.

— Snöret! Ja, ja...

EN STUND SENARE kuschade det på dörren hos grannen -- hos oss. Det var Ambrosius som kom för att låna smör.

— Vad du hånger med läppen, sa far. Åtta så du lite trumpet på den. Och då berättade Ambrosius sitt tidandes historia.

— Och nästan det värsta är att jag slit ut galoscherna, sa han. Så du har jag trys galoscher.

— Vad du behövs, sa far. Är en återställare.

Och så fick Ambrosius sej en återställare på stående fot. Han det begärde smöret. Skyndade se- dan hem till Dora som höll på och väntade doppet. I tamburen låg hunden och tuggade på galoscher- na. Förmodligen glätt överrestad att han fick hållas.

Med vänliga hälsningar och god jul

PUPSI PARONSKROTT
PS
Glöm inte att köpa hem smör.
DS

Pyttan och kärleken

SN
25-73

JAG MÖTTE PYTTAN PÅ Storgatan. Hanne är det synd om. Hon är skäpigt men försöker dölja det. Och lyckas många gånger. Fast vi tjejer — vi vet ju vad Pyttan går för. Och vilken bra kompis hon är — kul också. Men hon är nog väldigt ensam.

— Ensam är stark, brukar hon säga med fast stämma. Och så tilläggs med en ynkelig, darrande röst — men ensam...

Fru Thalia har nog gått miste om en riktig godbit då hon gick miste om Pyttan.

VI SOM KANNER Pyttan, vi vet att hon gärna skulle vilja ha någon "på riktigt", någon som rör båten i land så att hon själv inte skulle behöva gå med andliga valkar i närheten för jümman. Men det är ju här som Pyttans problem kommer in.

Skäpigt kille vill inte ha en alltför skäpigt tjej. Det skär ihop sig och den skäpiga killen börjar se sig om efter någon som "är nöjd med att bara vara kvinna". Och Pyttan i sin tur kan ju bara inte tänka sig en kille som är oskäpigt. Så fallet är nog tämligen hopplöst.

EN GANG KILADE Pyttan ständigt i flera år. De passade varandra för varandra — var som smutta ur samma näsa — som Pyttan själv sa. Och hon var mycket lycklig. Men så tog det plötsligt slut. Och Pyttans något galjumeristiska kommentar var:

— Hans familj var smot att vi skulle gifta oss, särskilt hans fru.

På den punkten finns det nog många Pyttor.

NÄSTA GANG SOM PYTTAN blev förtjust, utföll det heller inte så lyckligt. Den utvalde hade — onligt Pyttan — ännu inte kommit sig för med att släppa morsans förklädesband. Han var full av hämningar och varje gång som det skulle "bära ut" fick hon jaga honom runt matsalsbordet minst arton varv. Detta småg Pyttan vara oppochnervända världen. Hon fick mindervärdestkomplex och dummotom var det jobbigt.

Nästa gång som Pyttan tänkte tyckte hon att det var lika bra att smabba sig medan det bjöds. Så hon "hoppade i säng första kvällen".

KAN DU TÄNKA DEJ om Pyttan nästa gång jag träffade henne, jag trodde det var kärlek vid första ögonkastet. Och så ringde den knölen och bad om ursäkt dan därpå.

— Vara kvinna är inte lätt, suckade Pyttan vidare, antingen ändrar man och då är man ett dåligt fruntimmer. Eller oändligt ändrar man inte. Och då blir man skäld för att vara frigid eller lika

konstigt som en dö härring på ett fisk. Nä, fy fläsk för att vara tjej.

HUR HAR DU DET NU för tiden med kärleken och kärleken. Frågade jag inte alltför spirituellt då vi möttes. Men alla kan ju inte vara "slängda i kisten" som Pyttan.

Dåligt, sa Pyttan. Jag har just spolat en kille. Han såg ut ränderna — ja, sina egna förstås, men i alla fall. Å så vips han med foten. Där kunde vi sitta och ha en skön beammakväll, titta på TV eller lyssna på plattor. Där såg han lugnt och avresosat med det anses om det andra å så börja foten veva och gå, fortare och fortare och fortare — jag höll på att bli tokig och till sist måste jag skrika: Stanna foten!

Då var det nog inte den stora kärleken för då hänger man väl inte upp sig på sånt, sa jag.

Nä, sa Pyttan. Och förresten var han för liten. Jag betar att gå med höjda knän genom livet.

JÄ, DET VAR KÄRLEKEN de, sa jag. Men frak och rosig ser du i alla fall ut.

Ha, det är bara kamouflage. Det är frestrimer du ser. Min by-resvärd tänker visst spara in ett olja bara på mej. I radio och TV tjuvar de nu all man sin nöje sig med 20 grader inna. Och tvärsnytt i lädan har det också kommit om det. "Nöj dig med en funktionstempur på 20 grader". Hade jag ett så trepölet kländ i min lys då skulle jag börja odla orkidder i morgon.

I skiljet har jag till lov att plocha fram tuddyljörstoffer och mjöliga, vita kroppstrumpor. Den står så bra till andodräkten. Det är vi du, också, tänkte Pyttan.

OCH NU SKA JAG försöka att få tag i ett par halvvaror. Sådana borde det bli ett uppdrag för om det nu finns någon textilfabrik kvar som kan passa på. Och sedan ska jag till Bolaget och köpa medicin så inte levern står till.

Pyttans förgång, tänkte jag. Hon använder ju knappast sprit. Fast — en liten slingfärs på singkanten när både läkan och lär känns insula...

OCH SEDAN, FORTSATTE Pyttan, ska jag hem och krypa i säng med herr Ström. Gud va skönt det ska bli.

Va, har du redan rytt på gång!

Herr Ström — det är min elektriska värmedyne, skämtade Pyttan, drog ner luvan litet till över de frostbitna benen, vinkade och försvann in i det stora varuhuset.

Männio om de för halvvaror där... PUPSI PÄBONKROTT

27-73
72

SN

Dagsrimmet

Detta är andra året som jag inhandlat en skinka som, trots ingen urvalning, inte smakar någonting. Jag har lömsknat till på de nya "metoderna".

Förr saltades grisen, en gammal metod och skinkan till julen blev underbart god. Sen dess har dom uppfunnit sprulan så nu har vi slutat att njuta'n.

Julhelgens skinka, förutom nitrit — den smakade inte ett skit!

PUPSI P

28-74

Dagsrimmet

Tillbakablick

I mulen, kulen vinterkväll med skönt och härligt inneväder vi upprätthöllo gamla seder och elda på med öppna spjäll, vi gona våra frusna leder och värmdes sumpen på var håll.

När oljekrisen är ett hot och våran välfärd är i fara, då är det dags att tänka bara på stugan invid granens rot, när håll och spjäll man låtit fara — då är det tid att göra bot.

Tankar — större och mindre

NU ÄR bensinransongeringen ett faktum, om ock inte fullbordat. Det kan nog komma att bli besvärligt för en handelsresande. Men jag är glad att jag inte längre åker moped mellan Ystad och Kiruna. Den, mopeden, (herr Videllund) tog fem liter i tanken. Jag hade fått vända redan i Jönåker. Eller i Vagnhärad.

Om nu inte bensinen flyter lika stritt som förr, så är i alla fall bestämmelserna flytande. Dessa tankar får man säkert tillfälle att tänka på sedanefter var gång man tankar — eller båda gångerna — fler lär det inte bli på standardransonen.

Jag tror att jag vill hoppa av och börja åka cykel istället. Det blir väl knepigt med fyra garderobskoffertar på paketbälaren förstås. Men man kanske kan ha två där bak och två på cykelstyret.

*

□ APROPA CYKEL — så kom jag att tänka på den lille grabben som skulle få ett syskon. Modern: Vad vill du helst ha, en liten bror eller en liten syster?

Den lille grabben: Om det inte gör alltför ont så skulle jag hellre vilja ha en cykel!

Skägget växer, brukar man säga då man hör en alltför gammal historia och samtidigt tvivna ett låmskägg långt nedåt knäna!

Jag läste i SN att de läckoräta kjolarna nu får stryka på foten. Ett tag skulle det ju till och med vara hålkort. (Skägget växer.) Eller kjolan jämfördes med ett affärsbiträde. Skulle sluta vid sexsnåret. (Tvätta på barn.)

Men emellanåt har kjolarna VERKLIGEN strukit på foten. Jag tänker på min. Skönt rit, det modet blev kort. . .

*

□ OCH SA HOPPAR tankarna över till en vän som också var så lång att jag inte ville ha honom längre. Nu har jag honom inte längre. Och det är synd. För bättre en pojke i famnen än tio på krogen. A andra sidan är det inte mannen i ens liv som betyder något, utan livet i ens män.

Detta minns är inte mina egna tankar. De är tänkta av Mae West. Som också sa:

— Är det en revolver du har i fickan älskling — eller är du bara glad att se mej?

*

□ APROPA TANKAR: Den psykoanalys skulle vi aldrig ha fått veta nåt när vi tänker på tankar så, är det inte den tanken som vi tror att vi tänker utan den tanken som får oss att tro att vi tänker den tanke som vi tror att vi tänker.

Emellertid får dessa minn tankar att irra över till hur besvärligt det kan vara med inskjutna tankar.

Professorn, under en föreläsning, till sina studenter:

— Om er, mina herrar, har jag, då ni, då jag, på grund av tråkig förkyllning, rådde nya, skrattade, fått en högt otvivelaktig uppfattning.

*

□ OCH MEDAN VI är inne på avdelningen för professorn. Kirurgprofessorn talar till kandidaterna:

— Den här patientens högerben är 5 centimeter längre än det vänstra. Han haltar svårt. Vad skulle kandidaten Pettersson göra i ett sånt fall?

— Detsamma.

Och medan vi är inne på avdelningen för Petterssonen:

— Gratias på namn dagen, Pettersson.

— Å sjutton, är det Pettersson i dag!

Denne Pettersson var förmodligen också professor.

*

□ HÄRMED STÅNGER JAG av de gamla handelsresandevännerna för i dag. De släper med som en bikollaktion. Fast utan sting. Dock väger de ju lätt ifall att jag skall åka cykel. Och någon bi-inkomst lär det inte kunna bli av dem. Såvida jag nu inte får ett fet honorar från SN. Just inte — nåja, det gör detsamma, om han som bonnades på barnen, de i alla fall såsom som är gouast. (Och sådana.) Och pengar gör ingen lycklig — men jag gör som Françoise Sagan skriver hellre i en Jaguar än i en buss.

Det är ont om pengar även i Frantöräse så Françoise kanske också får börja cykla. Tänka sig henne sitta där på höjen och trampa och grina. Näst!

Jag konar att tänka på att jag har en gammal tandcykel i källaren. Och Elmarimper stannar. . .

*

□ NÄR JAG TÄNKER PETER är det länge sedan Sagan låtit bli om sig. Är hon minne inte längre i Evit. Kanske har hon tagit med skytten — stora tjälar: blir sällan gamla. Och så, kom jag att tänka på en historia — den minns jag lovar:

Det var en kille vars dödsannons av misstag inlästes i en morgontidning. Helt ovetande, en detta ringde han fram på dagen till en av sina vänner som bestört utropade:

— Va, era DU — va i helvete ringer du från!

Stut för i dag — tank för idag.

PUPSI FARONSKJOTT

(Handelsresande)

Om smeknamn

□ JAG LÄSTE för inte så länge sedan en artikel i DN som hette Bad med finsk mjuka. Bo E Akermark skrev och Hasse Erikson ritade i Nyslott i Finland. Under en av teckningarna stod det om sjukgymnast Pupsi Fabrotius. Och jag blev så förvånad så att jag så alldeles för mej själv — va i helvete nu! Det är första gången på alla, alla, alla år som jag hört talas om någon mer Pupsi än jag själv.

— Hur kommer det sig att du kallas för Pupsi, har många frågat på min slingriga väg genom livet.

Och ibland har jag berättat vad jag själv hört berättas om orsaken till mitt "ansikte".

*

□ SOM TVÄRING skulle jag hjälpa till att mata grannens häna. Skulle förstås också pull-pull. På grund av min utödm så blev det pu-pu i stället. Mina ömsinta föräldrar började sedan kalla mej för Pupu, som sedan blev till Puppis, Pupsingen och sistligen Pupsi. En liten lätvig historia, alltså. Men som gjordes att de tre ständigt klingande namnen Gullt Ingegård Sofia nästan helt föll i glömska.

Kan just undra hur Pupsi fick sitt namn. Måste också finnas en liten historia bakom. För inte kan man väl döpa ett barn till Pupsi. Skulle vara roligt att få kontakt med Pupsi F och få höra hur hon fått denna konstiga benämning på halsen.

*

□ SOM SEXÅRING träffade jag min bästa genom livet. Jag träffade henne med en grön hård ullkott i huvudet. Hon tyngde in och tjuv och hennes mors kom ut och skrek att jag inte fick ta på hennes rena tvätt.

Men all körlek börjar som bekant med knut och slutar ofta i en väldig het. Dock inte vår. Vi höll

ihop ända tills vi kom ifrån varandra på grund av irakade giftermål.

Min bästa, som också var sex år, kallades för Lusse. Orsak: Hon hade "Jussat" för hela släkten då hon var så liten att hon knappt kunde stå på benen.

*

□ SMA FLICKOR ÄR sällan romantiska. Genom en hel lång tid av år kallade vi varandra helt enkelt för Puppen och Lusen. Så småningom blev vi romantiska.

Ibland hör man talas om att någon har ett "öknamn". Men jag tror att alla sådana egentligen också är smeknamn.

I min moders vilda hembygd åt Bergslagshället, vinklade det en kusiner till mej. Alla kallades för något annat än de egentligen hette. Namnen som ungarna bitat på åt varandra var sällan vackra. Men när Gunna (hette Gunna) ropade på Löska, (flicka med fjöcket lär som stod åt alla håll som han gillade, för det riktigt rart. Allt som sägs har i livet beror ju på hur det sägs. Ett mjukt tal stillar vrede, men ett hårt ord kommer harm åstad, säger ett ordspråk.

*

□ EN VUXEN PERSON pekade en gång på den lille Pupsi och sa: — Du milde vad det barnet är lite så, hej!

Och så kom det sig att eldar-korparen vid flotan, Per (26), som just då öste in kol i panserskeppet Århus väldigt pannor nägonstans ute på Nordsjön, blev en duktig osäk till ännu ett "smeknamn": Båtadar-Per, plinghart så bland minn teskiga kusiner uppåt Bergslagshället till.

Men just här och just nu verkar det kanske litet tungrott: Båtadar-Per Pärsons-krot!

Nej, jag tror att jag håller mej till det gamla vanliga.

PUPSI P

BAMSEN

I TIO AR hade jag en stuga. Och lika länge förorgade jag mej över en stor gran som stod på tomten och skräpade med barr, torra grenar och kottar. Gräsmattan därunder torkade bort och plommonträdet intill förde en tyngande tillvaro. Jag ville ta bort granen, men förmädde inte. Det var en BAMSE.

Grannen ville också ha bort den. Den skuggade. Men han förmädde inte heller. Granen hade telefonträdarna på den ena sidan och elledningarna på den andra. Och hur den än föll så skulle den komma att krossa något. Antingen grannens garage eller min stuga eller flaggdången. Eller också skulle den falla tvärs över vägen.

MÅNGA GÅNGER tände jag med mina bekanta om denna gran som jag ville ha bort. Med tanke på granen hade jag bestämt mej för att sortera ut alla kläna playboys ur bekantskapskretsen och i fortärligheten bara spinna på stöddiga killar — typ bergsprängarbes med hår på bröstet (eller olle på rot, som det också heter) — och samliga sa:
— Väst, det blir en enkel match. Den ska jag fixa.
Men väl därute vid stugan och

granen, bamse mot bamse så ett säga, såg jag dem alla blekna. (Om i tusot). Betymrade följde de med blicken bjässens yviga grenverk ända upp i toppen. Högst där uppe i det blå. Där låste sig i regel nacken. Tillintotgjorda och bedrövade inför sin överman (granen alltid) smigo de bort. Och jag såg dem aldrig mer.

NÄR STUGAN blev såld i höstas, pekade jag på granen och es till den nya ägaren:

— Nu blir det där DEN huvudvärk!

Men vid detta laget har jag hunnit tänka många gånger:

— Va ve! (Jag menar, tänk så mycket ved det bor i den granen.)

Och också kommit att tänka på Lärobok för folkskolan på 30-talet. Den var grön. På pärmen fanns en stor gran och under den tryckte en liten stuga.

— Lyanna till den granens ausing vid vars rot ditt bo är fölat...

PLATS FÖR NOSTALGI — eller tillbakablick som det heter på rensvenska.

PUPSI PARONSKROTT
(f d stugägare)

Brev från Pyttan

HEJ PUPSI! Jag befinner mej i den Stora Staden — tänkte att jag skulle insupa litet kultur. Men fick ingen "biljet" till Dramaten och Strindberg. Bestämde mej för att gå på krog i stället. Och där gick det att få biljet. Det kostade femton kronor bara att kliva över tröskeln. Lika för alla. Jag hade smofsat upp mej ordentligt — du vet den där söta klänningen som jag köpte på rea för bara förtioto och femti, men som blev gammal dyr ändå eftersom den var så urringad så att jag måste åka söderöver fjorton dagar för att bli solbränd innan jag kunde ha den. Den hade jag.

JAG BESTÄLLDE IN en sexa whisky och isvatten (sexton kronor) och bestämde mej för att få trevligt. Runt omkring satt herrar som spanade in flickor och herrar som inte spanade in flickor. Och flickor som lätsades som om de inte märkte att de blev inspanade eller som lätsades att de inte märkte att de inte blev inspanade. Alla hade betalat femton kronor för att få komma in och få trevligt. Ingen av dem — förmodar jag — tänkte på att de kunde vända på steken. Jag vände på stolen, spanade in en man som såg trevlig ut och gick och bjöd upp honom.

— Två sjölar och en tanke, sa han. Jag skulle just gå och bjuda upp er. (Annars säger de flesta Du nuförtiden). Men vad roligt det var att bli UTVÄLD. Varför bjöd ni upp JUST MEJ!

SEDAN FORTSATTE jag hela kvällen med att "välja och vraka". En del män som satt ensamma, rödde sig inte ur fläcken på hela kvällen. Jag gick och föreslog att vi skulle dansa. Många var blyga och tillstod att de inte vågade bjuda upp en flicka. Samtliga blev glada, "kom loss", kände mej upplivade av att bli uppmärksammad, litet smickrade. Jag kom på att "Skapelsens Kronor" också är människor. De flesta tänker och känner precis som vi flickor. Glada över litet uppmärksamhet. (När fick din vän en blommasäst!) Silpsar rättades till (det var ett släpställ) när jag knallade omkring mellan borden och såg mej omkring. Synd att ingen enda av de andra flickorna fattade att de kunde göra en man litet lycklig bara genom att välja just honom för en dans.

EN MAN SOM VAR dansk frågade om jag var värdinna på stället. I Tyskland har man ofta värdinnor, berättade han. Jag visste inte vad värdinnorna i Tyskland har för funktion. Men jag

tyckte det var enklast att hälla med. Jo, jag var värdinna och ville se till att gästerna hade trevligt...

Han hade inte dansat en enda gång förut på hela kvällen, fast klockan gick på midnatt. Jag fick i gång honom också.

Vid ett bord satt en ensam man och såg nedslagen ut i ansktet. Jag bjöd upp honom. Han lyste upp och sa: — O vad underbart. Jag skulle just gå och hänga mej. Har blivit nobbad två gånger efter varandra. Undrade vad det är för fel på mej — på mej — på mej...

UNGEFÄR SOM VI flickor känner det när vi blir sittande och inte en enda kommer och bjuder upp. Måhända kunde krogarna ha automater på toaletterna. Om man lägger i en slant så kommer det ut ett rep. Och medan alla vi av båda könen står där med rep i händerna och tittar efter en lämplig krok, kommer vi kanske på att vi kan dansa med varandra. Och repautomaterna kan då omgående tagas ned.

Bara en gång blev jag nobbad. Det var en man som förskräckt tittade på mej där jag stod framför honom i min söta klänning och bad om en dans. Han utgick ifrån att det måste vara något skumt med bruden, tog sej åt plånbofickan som om han misstänkte att jag redan hade hunnit norpa plånboken. Han rusade på huvudet och sa nej, nej, nej...

Tredubbla nobben alltså. Så kännas det att bli nobbad

VID TVA-TIDEN UPPTÄCKTE jag att någon hade druckit ur min whisky. Men isvattnet fanns kvar — utan is. Jag kände att jag hade ett par fötter. Och att jag längtade hem till mor.

Ute var det snöglopp. Jag skulle söderut. Alla taxi-chaufförer skulle norrut för att "gå av". De längtade också hem till mor. Jag fick sällskap en bit med mannen som hade uppskjutit sin hängning bak vare mej. Så måningom kom det en taxi som skulle åt "mitt håll".

JAG HADE HAFT en verkligt trevlig kväll. Inga "skamliga förslag" och ingen som sagt "får jag lov, fröken — eller ska vi dansa först!"

Nästa gång kan du väl gå med så blir vi tillsammans dubbelt så många (två) som sprider litet solsken bland alla de män som räknar det påtvingande initiativet som en börda. (Bären varandras börder).

DIN VÄN PYTTAN
(Bördbärska)

81
2-74

Depparedagen

Sömliga dagar är trista och grå,
någon den rinner
och glädjen försvinner
men man trampar omkring ändå.

Men en dag så lättar det
kanske på,
solen den uppträder
guldrådet som rinner
ned ifrån himmelen blå...

GULLTASSEN

23/2-74 SN

Dagsrimmet

Att gå geno livet seende
och ändå leva det leende
trots det i världen skeende
— betraktas om rysigt beteende ...

GULLTASSEN

27/2-74 SN

Dagsrimmet

Värmlis

Gullegull offras för mammas skull,
mamma tar sej en pinne,
delar så giftet med Gullegull
som ligger i magen därinne.

Kanhända att mamma fror nikotin
är mums filibabba för alla små glin!

GULLTASSEN

28/2-74 SN

Dagsrimmet

Den tanklösa tyrannen

Nog var det trevligt med gäster, men sen
fick man dragas med kolmonoxid,
av alla de gäster så var det blott en
som hölnade mest hela tiden
— som tvingade alla de andra dra blott.
Men älska din nästa ändå — förtäts!

GULLTASSEN

4/3-74 SN

Dagsrimmet

Utblivna romans

Kommer en rökare nära inpå
så är det sällan det blir ett
riktigt kalas, för när kyss nummer två
skall väslas — jag faller VISIRet

GULLTASSEN

5/3-74 SN

Dagsrimmet

Dialog

Vad har du i kikarsiktet, kamrat?
Jag går här sen länge och söker!
Vad söker du då? Jo lämpliga fat
för alla personer som röker...
Du menar att de borde fimpas däri?!
Nej, för huvuna deras — sen låter de bli!

GULLTASSEN

5/3-74

SN

Dagsrimmet

Dialog

Vad har du i kikarsiktet, kamrat?
Jag går här sen länge och söker!
Vad söker du då? Jo lämpliga fat
för alla personer som röker...
Du menar att de borde fimpas däri?!
Nej, för huvuna deras — sen låter de bli!

GULLTASSEN

19/6-74 SN

SN

Dagsrimmet

Mysteriet människan

Glas låg i skogen
och en hög med burkar
— annars var allting vackert.

*
Det låg en fimp i våran trappa.
Kan undra vem som slängde den?
Och varför!!

GULLTASSEN

43

..... SN

Dagsrimmet

Utebliven romans

Kommer en rökare nära inpå
så är det sällan det blir ett
riktigt kalas, för när kyss nummer två
skall växlas — jag faller VISIRet

GULLTASSEN

98-74

..... SN

Dagsrimmet

Den tanklösa tyrannen

Nog var det trevligt med gäster, men sen
fick man dragas med kolmonoxid,än,
av alla de gäster så var det blott en
som bolmade mest hela tiden
— som tvingade alla de andra dra bloss.
Men älska din nästa ändå — förstås!

GULLTASSEN

9/3-74

9/3-74

..... SN

Dagsrimmet

Barn till rökande moder

Barna Bolmson, Nick o Tina
tycker allting verkar vrängt,
osunt, bökgigt — vilken pina,
svårt att andas, ganska trängt.

Önskar med en samfälld suck
att det snart må bli en muck!

Barna Bolmson, Nick o Tina,
kom till världen småningom,
Nick han gnydde, Tina grina,
ville hellre vända om...

Tyckte visst att luften där
hade dålig atmosfär.

Sur och oljig tobakspipa
hängde jämt i Bolmsons bett,
mamma Bolmson i sin gipa
höll en giftig cigarett.

Hennes mjölkdrink smaka hin
med ett stänkt av nikotin...
Men förpackningen var fin!

GULLTASSEN

27-74
3

RIAV

SN

Dagsrimmet

Värld

Gullegull offras för mammas skull,
mamma tar sej en pimme,
delar så giftet med Gullegull
som ligger i magen därinne.

Kanhända att mamsen tror nikotin
är mums följbar för alla små gnia!

GULLTASSEN

Pyttan protesterar

DEN LÅGLIGASTE SYN man kan se på Pyttan, är en rökande person. Rökverket — oftast den vita pinnen — milt i ansiktet. Eller i handen som fladdrar omkring mellan smilet och ingensans. Vere det inte så hälsosamt, ligt för oss som inte röker, skulle man skratta åt dem. Men då blev det hälsosamt på två sätt, man kunde ju skratta ihjäl sej!

FÖRRETTEN HAR jag läst om att det inte finns några "riks rökare". Alla som kommer i närheten av en brinnande cigarett eller en lörd pipa drar i sej tobaksrök. Sedan har det ingen betydelse om man själv håller i cigarett eller om någon annan gör det. Men rökarna kanske tycker att de består oss med en god service då de håller i cigarettens åt oss.

UJ VAD DU TAR I svaret jag. Det vet du väl att rökarna inte klarar sej utan nikotinet. Dem sjunker ihop alldeles, deras ben blir som löskokta makaroner, händerna skakar, blicken blir grumlig, deras nikotingula kinder börjar klappa. Och deras hjärnor, Pyttan, fungerar inte alls utan nikotinet. Vi är verkligen inte människor som deras livslik. Det vore småstigt.

MEN HUR BLEV de skadade...

na, svävande Pyttan. Den första cigaretten MÅSTE ju ha smakat pyttan. Varför lände de då den andra. Jag har läst om att kvinnor som rök under graviditeten kan få barn med sämre intelligensutveckling än andra barn. Men alla rökare mörar han väl inte ha rök medan de väntade...

— NRI JAG TROH inte alla att det beror på glupp i intellektet, svarade jag. Lästiet är det nog så att rökarna är grupp-människor, efterarbingsmänniskor. Det kan vara osäkra människor också som inte vet var de skall göra av händerna. Hav översesende!

VISST, SA PYTTAN. Jag är glad så länge de inte spottar på golvet också. Och på framtiden ser jag ändå ganska ljus med mina nikotinallergiska ögon. Fler och fler människor stutar i alla fall att röka. Och fler och fler bryr sej inte om att börja. Och de som har börjat och inte kan sluta förtor att liv med tolv räkriter för varje giftpinne. SA det går ändå åt rätt håll mot en nikotinfri värld!

Fant, det är klart — försvarade Pyttan — det är en fin motion att rika sig på cigaretter om den. Husandets smeklar bekunnade...

PUPSI

7-3-74

SN

Dagsrimmet

Barn till rökande moder

Barna Bolmson, Nick o Tina
tycker allting verkar vrängt,
osunt, bökiigt — vilken pina,
svårt att andas, ganska trängt!

Önskar med en samfärd suck
att det snart må bliva muck!

Barna Bolmson, Nick o Tina,
kom till världen småningom.
Nick han gnydde, Tina grina,
ville hellre vända om...

Tyckte visst att luften där
hude dålig atmosfär.

Sur och oljig tobakspipa
hängde jämt i Bolmsonsbett,
mamma Bolmson i sin pipa
höll en giftig cigarrett.

Hennes mjölkdrink smaka hin
med ett stänkt av nikotin...
Men förpackningen var fin!

GULLTASSEN

28-3-74

Idolerna

NU AR DET SLUT på "De tre från Haparanda". Vilken härlig teckning de var! Alla tre. Men mest kanske tullaren Arvid. Den magorlugin, försynt, litet ordknapp i Stefan Ekmans gästalt. Anna en Ekman — den tredje — att ta till ett hjärta. Och man kan fråga sej hur gammal man egentligen är — eller borde vara. Man haver ju digg ut den gossens farfar!

MAN SLANK IN PÅ DE barnförbudna filmerna, sålände i sina stund i den sista trängeln så att dörrvaktmästaren inte skulle få tid att ställa några otillständiga frågor. Och sedan satt man där i blomörkert och tillbedde. Farfar Ekman, han var allt ora vacker...

OCH PAPPA HASSE var inte så ful han heller. Skrev en bok vid arton års ålder som hette "Den vackra ankungen" eller "Hur ska det gå med mej" eller något sådant. Och så småningom gick det riktigt bra. Och man kunde med bibelens självaktning flytta över sin tonårsbenägen på honom. Försten var "tonår" inte uppfunnet på den tiden. Då hette det backish. Och man följde den vackre överklasskillen med metallrösen genom alla hans filmer och äkten...

IBLAND KUNDE MAN JU stöka emellan och gilla någon annan också. På samma gång, vid tiden om. Jag minns "Hälsingar" med Inga Tidblad. Hon fick att gossarna som hon tvingades att lämna ifrån sej. Uj, vad man grät! Efter ajutton är kom det vandrande en sammetsögd yngling med sin fiol till den gamla Hälsinggården. Han stod där på gärningsplanen i sina trasor och framlockade de ljuvliga toner. Och av någon anledning, jag minns inte vilken, kom man på guden underfund om att han var den gosse som låtit sej födas så olämplig för sjutton år sedan.

DEN SAMMETSÖGDE som spelades av Frank Sundström, det var hans filmdebut, åkte in i filmvärlden och satt där i många år. Visst handes det litet kymig, så han gifte sej med Märta Ekström. Men man hade översesende. Och rök njuta de båda tillsammans då de spelade "Katarina" efter Selma Lagerlöfs roman.

DÄ JAG HAR OM ARET SAG Frank i TV med silverulfsen och hemtrelliga veck runt omkring sammeten, tänkte jag att jag kunde tänka mej att bli gäststol just med honom rätt in i pensionen. Han hade verkligen "älskats vackert". Sympatitrohet genom fyrtio år. (Varj tag dem vägen!) Fast Clark Gable, Gary Cooper och Robert Taylor var inte så dumma dem heller. Och Kalle, Nisse och Pelle var också fina. Det var dum som man höll i handen. På bo.

PUPSI

Pyttan protesterar

□ DEN LÖJLIGASTE SYN man kan se, sa Pyttan, är en rökande person. Rökverket — oftast den vita pinnen — mitt i ansiktet. Eller i handen som fladdrar omkring mellan ansiktet och ingensans. Vore det inte så hälsövådligt för oss som inte röker, skulle man skratta åt dom. Men då blev det hälsövådligt på två sätt, man kunde ju skratta ihjäl sej!

*

□ — FORRESTEN HAR jag hört om att det inte finns några "loke rökare". Alla som kommer i närheten av en brinnande cigarett eller en hand pipa strår i sej tobaksrök. Sedan har det ingen betydelse om man själv håller i cigarett eller om någon annan gör det. Men rökarens känslor tycker att de består av med en god service då de håller i cigarettan åt oss.

*

□ — UJ VAD DU TAR I, svarade jag. Det vet du väl att rökarna inte klarar sej utan nikotinet. Dom sjunker ihop alldeles, deras ben blir som liaskokta maskariner, händerna stekar, blöden blir grunlig, deras nikotingula kinder börjar klappa. Och deras hjärnor, Pyttan, fungerar inte alla utan nikotinet. Vi får verkligen inte missa dem dessa livslyckor. Det vore smäckligt.

*

□ — MEN HUR BLEV de såda-

na, svarade Pyttan. Den första cigarettens MÄSTR ju ha smakat pyttan. Varför tänkte de då den andra. Jag har hört om ett kvinnor som rök under graviditeten kan få barn med sådana intelligensutveckling än andra barn. Men alla rökarens moror kan väl inte ha rök medan de väntade...

*

□ — NEJ JAG TROE inte alla att det beror på glömp i intellektet, svarade jag. I stället är det nog så att rökarna är gruppmänniskor, efterrapningsmänniskor. Det kan vara osäkra människor också som inte vet var de skall gå av händerna. Hav översända!

*

□ — VISST, SA PYTTAN. Jag är glad så länge de inte spottar på golvet också. Och på framtiden ser jag ändå ganska ljus med mina nikotinallergiska ögon. Fler och fler människor stutar i alla fall att röka. Och fler och fler bryr sej inte om att börja. Och de som har börjat och inte kan stuta förkortar sitt liv med tolv minuter för varje giftpinna. Så det går ändå åt rätt håll mot en nikotinfri miljö.

— Fast, det är klart — filosoferade Pyttan — det är en fin motion att röka 40 cigarettor om dag. Hostenhet utvecklar hökmarksstrukturen.

PUPSI

8-7-74 SN

Dagsrimmet

Tack!

Valoo är först i världen och landet
att slopa det löpande bandet;
Måhända att måndagsbilen degynter
bli sållsynt, tack vare Gryn-Pher!

PUPSI P

Tjejer

JAG VAR BJUDEN på fest. Lät bilen stå hemma första och tog en taxi. Lagon uppmanad och på gott humör, medförande den obligatoriska bjudbuketten anlände jag på den utsatta tiden. I hallen hängde klimakterie- och andra pillar blandade med tidiga vårlustrar.

RAFFIGA BRUDAR mellan festio och sjuttio värar vinlade omkring och blandade sej med serveringspersonalen (en) som bjöd omkring drinkar. Stämningen var hög och vänsäll. Miljön var smakfull, trivsamt — inte ens brann saknades. Vi hade, kort sagt, kul.

Så följde en middag som verkligen var utsökt. Kökspersonalen (en) hade gjort sitt yttersta och det vill inte säga litet. (Telefonnumret till denna underbara kokfru är hemligt). Dryckjomet var väl valt.

TA VAR DET NAGON som imlade ljud (vad är lösa ljud, jag måste fråga professor Welander, eller nå) och sa: — Hör upp nu tjejer...

— Tjejer — sa någon, det vill jag inte heta. Jag vill vara en DAM.

— Tjejer är väl härligt att vara, sa någon annan. Så länge jag räknas som tjej är livet värt att leva!

— Nä, vet när va — tjejer är väl vedervärdigt. Tjejer vill jag absolut inte bli kallad för, sa damen och fick ett mumlande medhåll någonstans ifrån.

Hon som sagt: — Hör upp nu tjejer, kröp ner i skorna och skulle ha dragit pinnen över sej som hon inte råkade ha sieffkor (små skrattet).

SEDAN BLEV DET debatt tjejer och damer emellan. De första deklarerade öppet — jag vill vara tjej. Eller — jag vill vara dam. Några kunde inte bestämma sej tvärt. Det hade kommit för plömligt. (Ack dessa ständiga beslut). Men vår charmanta värdinna som verkligen är en dam i ordets rätta bemärkelse

sa: — Tjejer vill jag gärna vara tillä jag går i gravarna om jag får leva och ha hälsan!

Då frimade både tjejer och damer.

KAN JUST UNDRÄ vad killarna tycker. Finns det någon enda idille som hellre vill vara en herre...

Det kan tänkas att tjejer och killar i alla åldrar har roligare än damer och herrar i alla åldrar.

JAG KOMMER att tänka på "en man berättelse ur livet". Detta hände för cirka femtio år sedan. Min morfar Karin var sjukvårtsstråle på Ålderdomshemmet i Fröv. Prästfrun kom på inspektion, förordades, rita livet och sa:

— Karin menar väl inte att damer och herrar sover i samma rum!

— Nä, sa Karin, men gubbar och körtugar.

Så njut av det som en bekärs dig, tjuv! Snart öppnas dörren och du härs ut att vila stum som stoffat utan musik och vin och sång... och utan slut.

Livet är kort och döden lång! Det hade tydligen även Omar Khayyam insett.

PUPSI PARONSKROTT (TJEJ)

10/4-74 SN

Dagsrimmet

Inte glad längre

Jag gick i skogen utan dystra tankar
och kände mossan gunga under fötterna.
Jag tyckte livet kändes ganska acceptabelt.

Då kände jag att gummit i min stövel
gav vika, och en sönderslagen flaska
atak upp ur mossans dunkelgröna matta.

Ett rådjurskid bär aldrig garantistämplat!

GULLTASSEN

18/5-74 SN

Dagsrimmet

Kräkan och vi andra

För kräkan i trådet förannär jag begar
— hon spanar och letar
och tålmodigt gnetur
ihop några sorkar,
att hon bara orkar
när världen är full utav tappade sugor...

GULLTASSEN

19/6-74

SN

Dagsrimmet

Mysteriet människan

*Glas låg i skogen
och en hög med burkar
— annars var allting vackert.*

*

*Det låg en fimp i våran trappa.
Kan undra vem som slängde den?
Och varför!!*

GULLTASSEN

18/6-74

SN

Dagsrimmet

I skogsläntan

*Du tog dej en klunk
och sen dela du med dej
till kompisen din
som tog sej en klunk.*

*Och ännu en kompis
fick sej en slurk
— den sista*

*När flaskan var tom
du tog den i hälen
och dängde den lustigt
rätt ned i berget,
— va skojgt!*

GULLTASSEN

5.11 Fly mig ett trähus

28
9-74

VARJE AR fyller man ett antal år en viss dag. Och för varje år ökar åren i antal. Detta är något som helt rättvist drabbar eller berikar varje människa. Alla vill bli gamla — man betänker ju alternativen — men ingen vill vara det.

Deans gråtunga söndagsmorgon glömtade jag på ögat, siktade in en dukad kaffebricka (som jag inte dukat själv) med ett litet ljus på, ett spännande paket samt tidningen. En av våra huvudsadsdrickar eftersom den rarra spännande ortstidningen inte kommer ut på söndagar.

*

I PAKETET EN gammal skomakarlampas — grön skärm med mässingstilbehör. Från loppmarknaden i Svärta. Men jagar och samlar gamla, sådana ting. Man vill inte längre se de rysliga plastgrunkorna. Som firrosten, har det visat sej, i många fall är livsfarliga för de människor som tillverkar dem.

Man vill inte heller längre bo i betonghus. Man är uttröt på att gå och titta på sprickor i väggarna som blir större dag för dag. Och som släpper in sot. Man längtar efter naturens eget material. Man vill bo i trähus.

*

MAN HAR LÄST Fastighetsmarknaden fram och baklänges. Man åker och tittar. Men alltid är det något som inte stämmer. För det mesta stämmer ingenting. Man hittar ett gammalt härligt trähus med snickarglädje. Och det mesta är ganska bra — till och med priset. Men så finns det ingen väg dit. Och det vet man väl vad det kostar att bygga en väg. Det märks ju på bilskatten om inte annat.

Eller så finns det väg men nästan inget hus. För det har husbocken och trämasken kälat opp.

*

MEN DEN GRÖNA skomakarlampans inspirerar till nya tag. Här man bara grinns så nog får man ko. Ett "välvärdat 1700-talstorp i naturkän trakt" låter bra. Men torpet är inte väl värdet.

Men väl utrustat med kyl och fryn och elvarma och parkettgolv. Egentligen är det bara eternitplattorna på väggarna som fattas för att vandalsbrotten skall vara fullständig.

Att vara ensam länge är påfrestande för kropp och själ. Att kvickt hitta på någonting trevligt är bra. Vi åkte till Anna-Sina Silverstedt, tillade in i henne nyöppnade lilla bod, drack kaffe och hembak i det mysiga kaféet. Fönsterbord med utsikt över Sörmlands vackraste dörr. Detta är ett väl värda gamla hus. Detta är kultur. Och man längtar efter att själv få ta hand om och värda något som kanske annars skulle skatta åt förgävelsen.

Och Anna-Sina sa — det finns ett gammalt hus som står tomt sedan länge, vi brukar gå förbi där ibland — och mitt hjärta värter. Men det kanske inte är för sent. Det svackar inte, verkar inte ryggslutet. Där skulle man kunna göra fint...

*

VI AKTE DIT. Två små avtågade hus mot gatan. Inna på gården en gammal pump. Igen-vuxet, firtallet. En förtiad stämning av förgången tid. Fuktigt och mörkt i skuggan av det gamla värdrädet. Och den gamle byggnadsexperten i mitt sällskap suckade och sa:

— Här har det allr gått för långt vad jag kan se. Rötan har fått fästa och skorsten ramlar snart ihop. Det har stått äde för länge.

Men alldeles öde var det inte. Två kattungar lekte i lövhägen under värdrädet och kattmannan satt en bit ifrån och passade på oss inträngingar. Vi tassade försiktigt därifrån för att inte störas i tyllan när vi redan gjort.

Ett gammalt trähus med vedpis och pump på gården. Hvedrid vedbon och det lilla huset med ljuveta på dörren. Är det BARA griller. Eller skulle man kunna se friskare till kropp och själ.

Man kunde ju dessutom också hava ett potetisland...

PUPEI PARONKROTT

